

«Ἀράμενος ἐπ’ ὤμων τόν σόν σταυρόν, τῷ Δεσπότη τῷ σῷ ἠκολούθησας ... διό ἡξιώθης εἰς τὰς αὐλὰς ἐλθεῖν τὰς τοῦ Κυρίου, κοῦφος οὐρανοδρόμος».

Λίγες ἡμέρες μετὰ τή μεγάλη Θεομητορική ἐορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ὁ ἱερός αὐτός ναός ἐορτάζει καί πανηγυρίζει, μαζί μέ ὁλόκληρη τήν ἡρωική πόλη τῆς Ναούσης καί τόν εὐσεβῆ λαό της, τόν πολιοῦχο της, τόν ὅσιο Θεοφάνη τόν θαυματουργό, τοῦ ὁποίου τή σεπτή καί χαριτόβρυτο κάρα ἔχει τό ἐξαιρετικό προνόμιο καί τή μεγάλη ἀπό Θεοῦ εὐλογία νά διαφυλάττει ὡς κειμήλιο ἱερό καί θησαυρό οὐράνιο.

Διότι εἶναι ὄντως οὐράνιοι θησαυροί τά ἱερά λείψανα τῶν ἀγίων μας, ἐφόσον καί αὐτοί ἦσαν οὐράνιοι ἄνθρωποι, ὅχι μόνο τώρα πού βρίσκονται στόν οὐρανό, ἀλλά καί κατά τή διάρκεια τῆς ἐπιγείου ζωῆς τους.

Οὐράνιος ἄνθρωπος ἦταν ὁ ὅσιος Θεοφάνης, διότι ἐφάρμοσε στή ζωή του τόν λόγο τοῦ Κυρίου, «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθεῖτω μοι». Ὅποιος ἀκολουθεῖ τόν Χριστό, δέν μπορεῖ νά εἶναι γήινος καί χοϊκός ἄνθρωπος, ἀλλά οὐράνιος. Γιά νά τόν ἀκολουθεῖ ὅμως πρέπει νά σηκώνει καί αὐτός τόν σταυρό του, ὅπως τόν σήκωσε καί ὁ Χριστός, ἀπαρνούμενος πρῶτα τόν ἑαυτό του.

Αὐτό ἀκριβῶς ἔκανε καί ὁ ὅσιος Θεοφάνης, ὅπως μᾶς διαβεβαιοῖ ὁ ἱερός ὕμνογράφος. «Ἀράμενος ἐπ’ ὤμων τόν σόν σταυρόν, τῷ Δεσπότη τῷ σῷ ἠκολούθησας», λέγει. Σήκωσες στούς ὤμους τόν σταυρό σου καί ἀκολούθησες τόν Δεσπότη σου Χριστό.

Ποιός ἦταν ὁ σταυρός πού σήκωσε ὁ ὅσιος Θεοφάνης γιά νά ἀκολουθήσει τόν Χριστό;

Σταυρός ἦταν γιά τόν ὅσιο Θεοφάνη πρωτίστως ἡ ἀποταγή τοῦ κόσμου καί ἡ ἀφιέρωση στή μοναχική ζωή. Ὁ ὅσιος ἀπαρνήθηκε τά πάντα, ἔφυγε ἀπό τήν πατρίδα καί τό σπίτι του καί ἔγινε μοναχός. Καί τήν ἐποχή πού ἔγινε μοναχός ὁ ὅσιος Θεοφάνης, ἡ μοναχική ζωή δέν ἦταν κάτι ἀπλό καί εὐκολο, γιατί ἐκτός ἀπό τίς ἀντικειμενικές δυσκολίες πού πάντοτε τήν συνοδεύουν, κατά τήν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας οἱ μοναχοί καί τά μοναστήρια ἦταν ἐκτεθειμένα στή μανία τῶν κατακτητῶν.

Σταυρός ἦταν ἀκόμη ἡ περιπέτεια τοῦ ἀνηψιοῦ του, ὁ ὁποῖος κινδύνευσε νά ἀρνηθεῖ τήν πίστη του στόν Χριστό καί νά γίνεи Τοῦρκος.

Σταυρός ἦταν καί ἡ στάση τῶν συμμοναστῶν του καί πνευματικῶν του τέκνων, πού δέν ἔδειξαν ἀλληλεγγύη πρὸς τόν ὅσιο Θεοφάνη, τόν ὁποῖο οἱ ἴδιοι τόν εἶχαν ἐκλέξει ὡς ἡγούμενό τους καί ὁ ὁποῖος τούς περιέβαλε πάντοτε μέ τήν πατρική του ἀγάπη, οὔτε ὅμως τοῦ συμπαραστάθηκαν στήν προσπάθεια πού ἔκανε γιά νά σώσει τόν ἀνηψιό του, ἀλλά μέ τόν τρόπο τους τόν ἀνάγκασαν νά ἐγκαταλείψει καί τήν ἡγουμενία καί τό μοναστήρι του καί νά ἀναζητήσει ἄλλοῦ τόπο γιά νά συνεχίσει τή μοναχική του ζωή.

Σταυρός ἦταν ὅλες οἱ πειρασμοί καί οἱ δυσκολίες πού ἀντιμετώπισε καί στήν περιοχή μας, στή Σκήτη τῆς Βεροίας καί στή Νάουσα, καί τίς ὁποῖες ὑπέμεινε μέ καρτερία, ὅπως καί ὅλες τίς προηγούμενες, γιατί γνώριζε ὅτι, ἐφόσον τίς ἐπιτρέπει ὁ Χριστός, εἶναι πρὸς ὄφελος τῆς ψυχῆς του καί τόν βοηθοῦν νά ἐξαγνίζει καί νά ἀγιάζει τήν ψυχή του, ὥστε νά ἀκολουθεῖ τά βήματα τοῦ Χριστοῦ.

Γνώριζε ἀκόμη καί πίστευε ὅτι ὅλες οἱ δυσκολίες καί οἱ δοκιμασίες πού ἀντιμετωπίζει ὁ ἄνθρωπος στόν ἀγώνα τῆς ζωῆς του, τόν ἀπαλλάσσουν ἀπό τό βάρος πού δημιουργοῦν μέσα του τά πάθη, οἱ ἀδυναμίες, τά ἐλαττώματα, ὥστε νά μπορεῖ νά γίνεи, ὅπως ψάλλει ὁ ἱερός ὕμνογράφος «κοῦφος

οὐρανοδρόμος», ἐλαφρὺς δηλαδή οὐρανοδρόμος, καὶ νὰ ἀξιωθεῖ τελικὰ νὰ εἰσέλθῃ στὶς οὐράνιες αὐλές τοῦ Κυρίου καὶ νὰ ζεῖ αἰωνίως ἐκεῖ πλησίον του.

Ἡ σημερινή ἐορτὴ τοῦ ὁσίου Θεοφάνους μᾶς ὑπενθυμίζει καὶ τὸ δικό μας χρέος καὶ τὴ δική μας ἀνάγκη νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τίς ἀδυναμίες μας, ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα καὶ τίς κακές μας συνήθειες, ἐάν θέλουμε νὰ ἀκολουθοῦμε πραγματικὰ τὸν Χριστό, τοῦ ὁποίου φέρουμε τὸ ὄνομα καὶ εἴμεθα μαθητές.

Διότι μόνο ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ αὐτὰ θὰ μπορέσουμε νὰ σηκώσουμε τὸν σταυρό μας ὅσο βαρὺς καὶ ᾗν εἶναι, ὅπως μᾶς ζητᾷ ὁ Χριστός καὶ ὅπως ἔκανε καὶ ὁ ὁσιος Θεοφάνης, καὶ νὰ γίνουμε καὶ ἐμεῖς οὐρανοδρόμοι, γιὰ νὰ ἀξιωθοῦμε νὰ ἀνεβοῦμε στὸν οὐρανὸ καὶ νὰ ζήσουμε μαζί μέ τὸν Χριστό στή χαρὰ τῆς βασιλείας του, μαζί μέ τὸν ὁσιο Θεοφάνη, τοῦ ὁποίου ἡ χάρη καὶ ἡ εὐλογία ᾗς μᾶς συνοδεύει στὸν ἀγῶνα μας νὰ τὸν μιμηθοῦμε, γιατί μόνο ἀγωνιζόμενοι νὰ τὸν μιμηθοῦμε τὸν τιμοῦμε πραγματικὰ καὶ εὐάρεστα.